

ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ АРХІТЕКТУРИ В КОНТЕКСТІ ІСТОРИЧНОГО СЕРЕДОВИЩА

Кривуліна Ю.О.

Науковий керівник – Коптєва Г.Л., канд. архіт., доцент

Сучасна містобудівна забудова, яка неминуче з'являється в історичному середовищі значно дисонує із вже існуючою історичною та цінною для міста забудовою, що веде до втрати своєрідності історичних центрів міст, несе різноманітні руйнівні наслідки. Тому досить актуальним є вивчення та деяке поєднання цих складових міста, їх регулювання та підтримання одна одної. Цього можна досягти лише, якщо сучасна забудова не буде «ігнорувати» історичну, а навпаки буде підтримувати, підчинятись або в деяких елементах повторювати її.

Основними прийомами взаємодії нової архітектури з історичним середовищем є наступні:

– прийом композиційної середовищної адаптації. У даному випадку нова будівля проектується з урахуванням основних засобів архітектурної композиції: горизонтальних і вертикальних членувань, ритмічних, метричних, масштабних і інших характеристик середовища;

– прийом стилістичної середовищної адаптації. Нова будівля підпорядковується історичному середовищі композиційно. При цьому архітектор застосовує метод стилізації, прагнучи поєднувати історію і сучасність;

– прийом декоративної середовищної адаптації. Єдність нового будинку з історичною забудовою досягається за рахунок використання непов'язаних з нею стилістично модернізованих архітектурних деталей: барельєфів, пасків, орнаментів;

– прийом асоціативної і образно-символічної середовищної адаптації. Нова будівля вписується в історичну забудову шляхом виявлення певного образу, характерного для конкретного місця;

– прийом колористичної середовищної адаптації. У даному випадку єдність старого і нового досягається за рахунок використання сучасних матеріалів, які виявляють і вигідно підкреслюють історичне оточення;

– прийом типологічної середовищної адаптації. Нова будівля в історичному середовищі вбудовується в існуючий типологічний ряд за допомогою прийомів масштабування, пропорціонування і модульності.

Нові об'єкти, проникаючи в історичне середовище, починають грати домінуючу або чільну роль, не властиву раніше розташованій тут забудові. За рахунок змінених масштабних співвідношень руйнується існуюча система композиційних зв'язків забудови і природного ланд-

шафту, спотворюються панорами, силует міста і вулиць, зникають цінні видові точки інтер'єрного сприйняття міста. У цій групі переважає тип «домінанта» або «акцент», значно менше об'єктів типу «нюанс». Істотні якісні ознаки, що дозволяють віднести нові об'єкти до перерахованих типів: габарити, пропорції. Переважна кількість нових об'єктів характеризується значним перевищенням габаритів.

Планувальна ознака дисгармонії виражається в невідповідності нових об'єктів планувальній структурі конкретної історичної території міста і проявляється: в відступі від червоної лінії, розташуванні всередині кварталу на місці господарських будівель та ін. Порушення сформованої історично планувальної структури в більшості випадків підсилюють об'ємно-просторову дисгармонію нових об'єктів в історичному середовищі багатьох сучасних міст. Архітектурно-художня невідповідність нової забудови в історичному контексті виражається: в застосуванні будівельного матеріалу, збідненої пластиці фасадів, наявності недоречних акцентів, невідповідної стилістиці, дисгармонійних пропорцій, колірному рішенні та ін.

Функціональна невідповідність нових об'єктів історично сформованим можливостям території (великі торгові і громадські будівлі, багатопверхові житлові будинки) породжує дисгармонію об'єкта за планувальними й об'ємно-просторовими ознаками. Значні території, необхідні для обслуговування таких об'єктів, призводять або до зносу сусідніх історичних будівель, або створюють значні незручності в експлуатації для населення і користувачів, посилюючи транспортну проблему.

Таким чином, для гармонійного комбінування історичної та сучасної забудови треба вирішувати як саме сучасна забудова буде вписуватися в історичне середовище міста. Це може бути: симбіоз старого і нового, принцип підпорядкування або контраст.

ФОРМУВАННЯ АРХІТЕКТУРНО-ПЛАНУВАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ МУЗЕЙНИХ КОМПЛЕКСІВ В МАЛИХ МІСТАХ

Ярова В.І.

Науковий керівник – Коптєва Г.Л., канд. архіт., доцент

Актуальність даної теми полягає в тому, що ще в давнину поняття «музей» включало в собі колекцію експонатів з мистецтва і науки, потім, з XVIII століття, воно включає в себе також будівлю, де розташовуються експонати. Сучасні міські музеї користуються великою популярністю, вони стали майданчиком для обговорення актуальних проблем і просто для проведення дозвілля, але що стосується музеїв в